

LIJDERS AAN LONGTUBERCULOSE IN PENSIONS.

Telkens treft het mij weer, hoe juist het is, wat vos in zijn leerboek (Deel II, bldz. 208) over bovenstaand onderwerp schrijft. Het gebeurt maar al te vaak, dat ik bemerk, dat zich in de pensions in deze omgeving lijdens aan longtuberculose ophouden, waaronder er zijn met positief sputum. Mij is o. a. een geval bekend, dat de pensionhoudster het sputumglas gemakshalve in de waschkom ledigde. Vaak echter weten de pensionhouders niet, wie zij in huis krijgen, en al vermoeden zij dat één der gasten ziek is, dan houden zij zich toch, pecuniae causa, van den domme. De mentaliteit van den gemiddelden pensionhouder kennende geloof ik niet, dat wij van hen veel medewerking te wachten hebben om in dezen toestand verandering te brengen. Temeer daar de lijdens zelve, door misplaatsten afkeer van een sanatorium, naar de pensions gedreven worden.

Wie kunnen er nu *wel* wat aan doen? In de eerste plaats de raadsliden van de naar buiten komende patiënten: *De huisartsen in de steden*. Hoe vaak bemerk ik niet, dat meer of minder ernstige longlijders op raad van hun huisarts zich naar deze streken begeven met de boodschap: „flink eten en veel rusten”. Heel dikwijls wordt er dan ten gerieve van hun beurs nog bijgezegd, dat het raadplegen van een daartoe geschikt arts in hun „kuuroord” overbodig is.

Dat lijdens, wier huisarts *weet*, dat zij bacillen verspreiden, op zijn aanraden in een gewoon pension gaan „kuren”, komt helaas voor. Er bestaat dan bij den huisarts geen verlangen om de tuberculosebestrijding tegen te werken, verre van daar! Hun handelwijze berust eenvoudig op een te optimistisch vertrouwen in de hygiënische kennis van zijn patiënt en diens gastvrouw, de pensionhoudster.

Doch ook de niet expectoreerende patiënten en degenen met negatief sputum hooren toch allerminst, zonder contrôle, in een gewoon pension! Wat komt er op die manier van het „kuren” terecht? Het gevolg is vaak, dat de patiënten naar huis terugkeeren met verlies van veel geld en veel hoop.

Doorn, 1 Juli 1926.

G. J. VAN DEN BOVENKAMP.

RAPPORT IN ZAKE KEURING VAN CHAUFFEURS.

Aan auto- en motorrijdende collegae geef ik in overweging om de volgende proeven te nemen:

- 1° rijden met vier vingers in een verband;
- 2° rijden met een stijf verband om een voet;
- 3° rijden met een gezichtsscherpte van $\frac{1}{3}$ op één oog, nul op het andere oog (door het opzetten van een proefbril met een zwak positief glas en een dof glas).

En daarna een oordeel uit te spreken over de waarde van bovengenoemd rapport. De andere eischen, hierin genoemd, zijn meerendeels even grotesk.

En te bedenken, dat, volgens de wet van 27 Januari 1925, allen, die een rijbewijs hebben, om de 2 jaar opnieuw gekeurd moeten worden. Een rijbewijs zal slechts twee jaar geldig zijn.

Wordt dit ontwerp keurings-reglement ongewijzigd vastgesteld, dan zal een groot aantal betrouwbare en ervaren rijders worden geweerd van den weg, en wie dan geen chauffeur kan betalen, mag een ander vak kiezen.

Driewegen, 1 Juni 1926.

H. R. FOLMER.